Akbaba

mebus, Maarif Vekâletinde bir kadın
muru tokatladı!... — Gazetelerden —

İRADENİN TECELLİSİ!

YAZAN:

AZİZ NESİN

Hiciv ve Mizah Edebiyatımızın En Güzel Hikâyeleri

AKBABA MİZAH SERİSİ: 4

Eflâtun Nuri, Necmi Rıza, Nehar Tüblek, Orhan Enez, Suat Yalaz, Şadi Dinççağ, Tonguç Yaşar, Mim Uykusuz ve Yalçın Çetin'in san'atkâr fırçalarından çıkmış karikatürlerle:

ÇIKTI

HER AY BİR KİTAP - HER KİTAP 1 LİRA

Abonelere Tenzilât

ALTI KİTAP BEŞ LİRADIR!

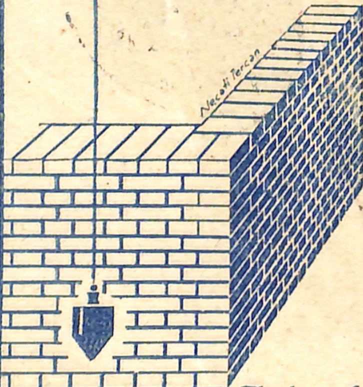
Adres: «AKBABA - AYDABİR YAYINEVİ»
Belediye, Klodfarer Cad. No: 8 - 10
İstanbul

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASININ

Yapı Tasarrufu hesabı
Ev hesabı
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda 50000 *den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.*

1955 İKRAMİYELERİ

**EV
PARA
İRATLI APARTMAN**

YARIM MİLYON LİRA

AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

SAYI: 170 C.: 6 16 HAZİRAN 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Hepimize Atılan Tokat!..

KİM demiş terbiye sistemimizden dayak kalktı diye?.. İşte, Maarif Vekâletinde bir tokat şakladı ve bir mebusun beş parmağı, bir kadın memurun yanağına ateş damgasını bastı!

Demek, muallimlerden alınan döğmek hakkı bazı milletvekillerimize verilmiş!

Eskiden: Hocanın vurduğu yerde gül biter, derlerdi. Ne güzel bir teselliydi bu. Yeni duruma göre yeni bir ata sözü arasak, acaba ne diyeceğiz?

Hem eskiden, öğretmen öğrenciyi döverdi. Maşallah, az zamanda çok ilerlemişiz. Şimdi, vekil, asîli dövüyor!

Hepimiz biliriz: İmparatorluk maarifinde, dayak bir terbiye vasıtasıydı. Ziya Paşa bile:

Nush-ile yola gelmeyeni etmeli tekdir,
Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir!

Diyor. Galiba bunun içindir ki, çocuğunu mektebe teslim ederken, her babanın bir tek ricası vardı:

— Eti senin, kemiği benim!

Ama, Maarif Vekâletinde devlet memuru bir kadını tokatlayan mebusumuza, seçim mazbatası verilirken herhalde:

— Vatandaşın eti de senin, kemiği de!

Diyen olmamıştır.

Önce, milletvekili milleti tokatlamaz. Sonra, kadın tokatlanmaz.

Elbet sefil olursa kadın alçalır beşeri

Mısraını, Tevfik Fikret elli yıl evvel söylemişti. Ne dersiniz, o günden bugüne yarım asır geri mi gittik?..

Bana öyle geliyor ki, bu tokatta, ödeneklerin tesiri inkâr edilemez: Ayda 2800 liranın verdiği kabadayılık da gösteriyor ki, dünyada hazmı en güç şey paradır!

Son günlerin bazı olaylarına bakılırsa, mebusluk denen millî şerefi de hazmetmek kolay değilmiş.

Belki aile bütçesine bir ekmek parası katmak için çalışan o kadıncağız şimdi ne yapacak bilmem. Ama, merak ettiğim bir şey var: D.P. Meclis Grubu acaba ne yapacak?

Onu, teşriî masuniyetin zırhlarından sıyırıp hâkim huzuruna bir vatandaş çıplaklığiyle çıkardığı gün, iktidar partisi, millî efkârın giydireceği zırhlar içinde bir kat daha kuvvetlenecektir.

Mekteplerden, meşrutiyetin kaldırdığı dayağı, bir mebus eliyle tekrar maarifimize soktuk.

Celâl Yardımcı'ya soralım:

—Vekâlet binasında bir kadın memura atılan bu tokatın sızısını, siz, kendi yanağınızda hissetmiyor musunuz?

Ediyorsanız, size bir fizik kaidesini hatırlatayım:

Her tesir aks-i tesire müsavidir!

Yooo, etmiyorsanız, yirmi üç milyon Türk, yanağımızı oğuşturarak, bu acıyı da içimize çökertelim.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

YUVAMIZI YAPANLAR! (Suat Yalaz)

Uydurmaca Kaydırmaca

Pırrr!..

Zeki Müren'le, üstad Kemani Sadi Işılay tirenle İstanbula geliyorlardı. Kompartımana çiçeği burnunda, güzel bir kız girdi. Zeki Müren'in karşısına oturdu.

Ona hayran genç kız, Zeki Müren'i kendisiyle ilgilendirmek için eteğini biraz yukarı çekti. Zeki Müren oralı değildi.

Eteğini biraz daha çekti. Zeki Müren'in gözü pencereden dışarda idi. Göğsünü açtı. Numaradan çorap bağını düzeltti. Sıcak var diye sveterini çıkardı. Ne yaptıysa, Zeki Müren'i kendisiylei lgilendiremedi. Sonunda da kızdı. Kapıyı çarptı, çıktı dışarı. O zaman Sadi Işılay:

—Ne yaptın Zeki Müren?.. diye sordu.

— Ne yaptım?..

— Yahu kız senin için neler yaptı da, başını bile çevirip bakmadın. Ben senin yaşındayken...

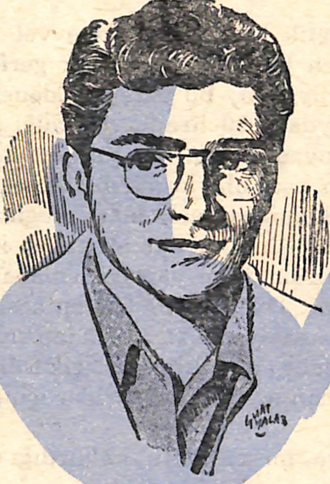
Zeki sordu:

— Evet?.. Benim yaşımdayken ne yapardınız?

— Uçan kuşu bile kaçırmazdım.

O zaman Zeki Müren yana açtığı iki kolunu havada sallayarak:

— Pırr pır!.. Pırrr!.. diye sesler çıkardı.

DEVLETLER HUKUKU

Hikâyeci İlhan Tarus'lu şair Mehmet Kemal, Karpiç'te, kalabalık bir masada karşılaştılar. Çoktan görüşmemişlerdi. İlhan hemen takıldı:

— Yahu, insan bir kitap çıkarır da, arkadaşlarına birer tane hediye etmez mi? Çok gücendim doğrusu..

Mehmet Kemal göğüs geçirdi:

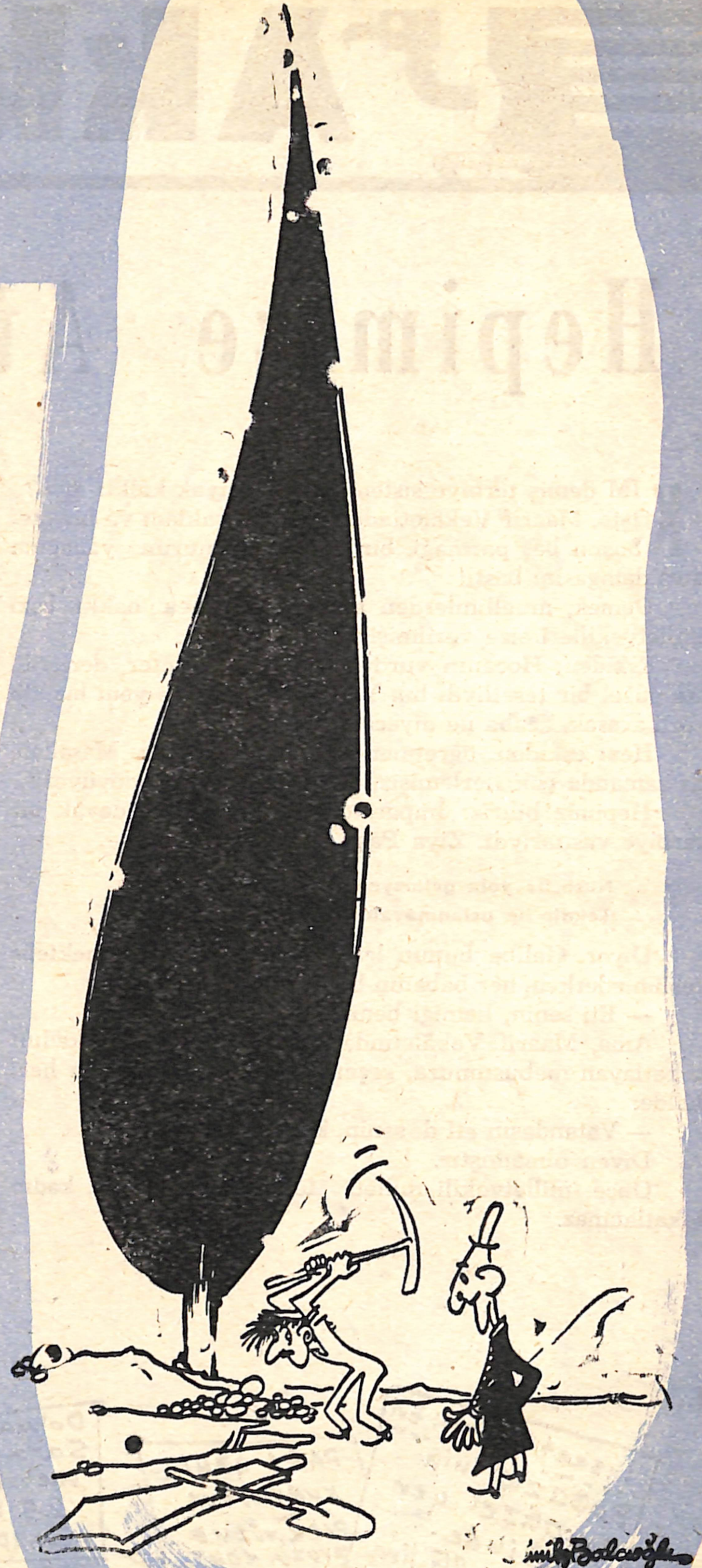
— Sen hangi kitabından bana hediye ettin ki, böyle bir hak iddiasında bulunabiliyorsun?

— O senin dediğin kaide devletler hukukunda vardır ama, edebiyatta cari değildir.

Mehmet Kemal gözlüklerinin altında kirpiklerini kırpıştırdı:

— Alıyamadım, dedi.

— Ne var anlamıyacak? Arnavutluk ile İngiltere devleti, kalû belcdan beri aralarında büyük elçi teati ederler.

— Kolay gelsin, Hilton hazırlığı mı?...

(Semih Balcıoğlu)

UÇAN KUŞ

Ethem İzzet Benice ara sıra coşar yine bu coşkunluğu sırasında:

— Ben, dedi, alimallah uçan kuşu kaçırmam...

Nizamettin Nazif:

— Eğer, dedi, o kuş senden de kaçmıyorsa mutlaka, hem kör, hem topaldır.

BADANA

Halil Lûtfi apatımanlarını kiraya verdiği kiracılarına konturat yaparken duvarları badana etmemelerini de şart koşuyor, bunu kontrata yazıyordu. Bir dostu bunun sebebini sorunca şu cevabı verdi:

— Her giren çıkan kiracı duvarları badana ederse, zamanla kat kat badanadan odalar küçülür.

BİLGİ VE İHTİSAS

Işık, nihayet evlenebilmişti. Uzun mücadelelerden sonra, kendisini alacak bir sevgili bulmuştu. Lâkin evliliklerinin ilk haftaları geçince, onu çok seven kocası, dayanamadı:

— Şekerim, dedi, iyisin, hoşsun, şuhsun, zarifsin.. Yalnız birşeyine tahammül edemiyeceğim galiba... Bu yaz günlerinde her övün sofraya çorba getiriyorsun. Otururken çorba, kalkarken çorba...

Işık, sevimli bir gülüsemeyle kocasının lâfını ağzına tıkadı:

— Üzülme canımın içi, dedi, ne yapayım? Herkesin bir ihtisası var. sevişmekte ne kadar tecrübeliysem, mutfakta okadar acemiyim. Çorbalar da, yemek kitabını ilk sahifelerinde, ne yapayım?

Galatasaray Pilâvı

○

Yazan: *Mehmet PİLÂVCI*

BİN kişi gelir diye ummuşlar, halbuki pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın diyen pilâva hücum etmiş. Meğer ne de pilâvcı varmış... Aradaki lâpacılar da caba.

Bir yeni Galatasaraylı:

— Misafirlerin ancak üçte biri doydu.

dedi. Bir eski Galatasaraylı cevap verdi:

— Galatasaray memleketi temsil eder.

★

Galatasaraylı kısa boylu bir öğrenci konuştu:

— Boyum da kısa zaten, uzun lâf etmiyeceğim,

dedi. Pilâvın mânasını anlattı. Pilâvın, göbek şişirmek olmadığını dinleyenlerin içine yarın için umut veren güzel sözlerle belirtti. Kısa boylu çakı gibi delikanlıyı dinlerken, ben de boyumla övündüm. Hayatta insanın sevinci uzun sürmüyor. Çünkü nerden olsa bir uzun boylu ortaya çıkıyor.

Bu sefer ortaya çıkıp:

— Uzun boylu konuşmayacağım...

diyen Ruşen Eşref Ünaydın'dı.

★

Yaşlı Galatasaraylıların hepsi genç görünmek sevdasına kapılmışlardı. Herkes, başkasının, kendisinden üç, dört, beş sınıf yukarda olduğunu söylüyordu. Yalnız sakallı Celâl müstesna... Göbeğine varan bembeyaz sakalının çerçevesinde penbe yüzü o kadar genç, o kadar çocuk ki ak sakallı delikanlı herkesi ken dinden çocuk görüyor.

Bir Galatasaraylı, bir saattir konuşan Ruşen Eşrefi Sakallı Celâl'e gösterdi:

— Siz Ruşen Eşref'ten üç sınıf yukardasınız değil mi?

dedi. Sakallı Celâl:

— Hayır, dedi, o benden üç sınıf aşağıdadır.

★

Ruşen Eşref Ünaydın, on beş dakika konuştuktan sonra:

— Sıkıyorsam keseyim!...

dedi.

— Kes!...

denmez ya... On beş dakika sonra tekrar:

— Sıkıyorsam, keseyim...

dedi... Üçüncü on beş dakika sonra bir daha sordu:

— Sıkıyorsam keseyim!...

Beşinci on beş dakika sonunda yine aynı soruyu sorunca salonda bir ses yükseldi:

— Beyler!... Üstad saat âyarını veriyor, saatlerinizi düzeltin!...

★

Ruşen Eşref tatlı konuşmasının altıncı on beş dakikasındaydı. Sakallı Celâl şu hikâyeyi anlattı:

— Bir Fransız yazarının (yazarın adını söyledi ama, unuttum) hâtıratını okudum. Kitabın ön sözünde şöyle diyor: «İnsanlar ihtiyarladılar mı, hâtıralardan ibaret kalırlar. Fırsat buldukça, her yerde, her zaman da bu hâtıralarını anlatırlar. Bu ihtiyarların, ihtiyarlık hastalığıdır. Karşısındakinin sıkılıp sıkılmadığını düşünmezler. Ben de size hâtıralarımı yazıyorum. Hâtıralarımın neresinde sıkılırsanız, kitabımı elinizden atarsınız.»

Sakallı Celâl bunu anlattıktan sonra, hâlâ konuşmakta olan Ruşen Eşref'i gösterdi:

— Kitap değil ki atasın birader!...

dedi.

GÜNEŞ VE DOKTOR

Ankara'ya tâyin edildi. Yazın izin istedi vermediler. Yazdan, denizden, güneşten hiç olmazsa karısı faydalansın diye, onu İstanbula gönderdi.

Genç kadın Floryadaki plajlardan birinde bir aylık bir oda kiraladı. Her gün kocasına mektup yazıyordu.

"Kocacığım,

Burada deniz ve yaz çok güzel...,,

gelen cevapta kocası:

"Sevgilim, yazdan denizden faydalan, diye yazıyordu. Bir hafta sonraki mektubunda kadın şöyle diyordu:

"Burada genç bir doktorla tanıştım. Çok iyi bir adam. Bana arkadaşlık ediyor.,,

Kocası mektubunda: "Doktora benim için teşekkür et!,, diyordu. Kadın: "Doktorla sabah akşam beraberiz. Beraber denize giriyoruz." diye kocasına haber yolluyordu.

Kocası mektupların birinde şöyle yazmıştı:

"Sevgilim, doktorla beraber bulunduğun zaman, sakın giyinik olma!.."

Kadın şu cevabı vermişti:

"Doktorla beraberken hep mayoluyum.,,

Kocası da "Mayolu olmaz. Yanında doktor varken mayonu da çıkarmalısın! Bütün vücudun güneşten istifade etmelidir." diye yazmıştı. Buna şaşıran kadın mektupla kocasına sormuştu:

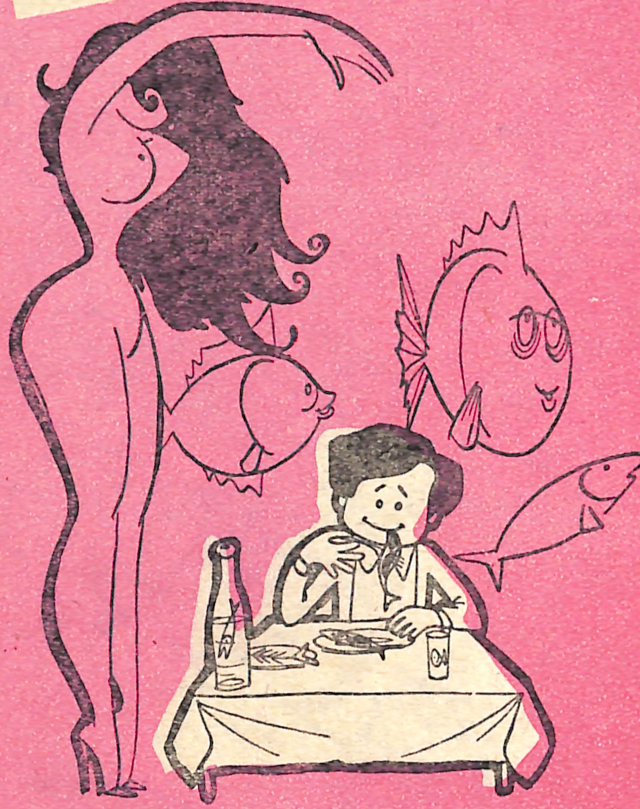
"Aman kocacığım, nasıl olur, mayomu da çıkarırsam yabancı erkeğin yanında çırıl çıplak nasıl dururum?,,

Gelen cevapta şunlar yazılıydı:

"Mayonu da çıkart!.. Her tarafını güneş görsün... Çünkü güneşin girdiği yere doktor girmez!..,,

○

O Balık...

PAZAR sabahı elime rastgele bir kitap aldım. Sait Faik'in bir hikâyesi çıktı: «Sivağrit baba...» Sait te balıksız, martısız, yosunsuz, denizsiz hikâye yazmadı. Başka bir kitap çektim. Ruşen Eşref'in «Boğaziçi». Niyete bakar gibi bir sayfa açtım:

«İki sandalda iki sandalcı, suya oltalarını atmışlar, parmakları birer haber bekler gibi tetikte idi. O sırada, biri ötekine dedi ki:

— Balık tutmak, para tutmak gibidir.» Kitabı bıraktım, gazeteyi aldım. Havadis: «Boğaza balık akını» «Dün tutulan balıklardan 10 bin çift palamut denize döküldü.»

Balıkçıların bir ilânı: «Vatandaş!... Balık ye!...»

Tam o sırada mutbaktan bir ses:

— Öğleye kalkan pişirelim, tam kalkanın mevsimidir.

Balık lâfı duymamak için, kendimi dışarı attım. Köşebaşından balıkçının sesi:

— Derya kuzuları bunlar!...

Sokağı saparken balıkçı dükkânından sesleniyorlar:

— Hey babam hey!... Balık, bu balık, başka balık!...

Köprüye geldim, ne göreyim, Köprünün Haliç, Boğaz, iki tarafı balıkçı kayıklarıyla silme... Denizin yüzü görünmüyor.

İskeleye indim. Her dubanın üstünde, birer adım arayla çömelmişler, ellerinde olta balık bekliyorlar. Balık oltaya düştü mü, kulacı açıp kapayıp o oltayı çekmenin bir raconu var. Oltanın iğnesindeki balık, havada küçük, kesik kavisler çize çize çırpınıyor. Güneş ışıltıları, ıslak sırtında çakıp sönüyor. Canım lüferi insanın serin serin tutup öpmesi geliyor. Galsamaları açılıp kapanıyor. İnsan havasızlıktan, balık da havadan boğuluyor.

Vapura bindim. Güverteye çıktım. Vapur kalktı. Sarayburnundan Üsküdara kadar deniz balıkçı kayıklariyle örtülü. Yanımda oturan adam:

— Bey oğlum, dedi, dünyanın en lezzetli balıkları Boğaz'da çıkar. Neden dersen...

Benim «neden?» diye sorduğum yok ama, o anlatıyor:

— Çünkü efendim, Karadenizin suyu Akdenizinkinden daha tuzludur. Karadenize ,malûmu âliniz, nehirler karıştığından litresinde 18 gram tuz bulunur. Akdeniz suyuna gelince, litresinde kırk gram tuz vardır. Hemşeriyiz diye değil vallahi...

— Ne hemşerisi?...

— Yani ben de Boğaz'lıyım da... Boğaz balıklarını hemşerim oldukları için methetmiyorum. Filezof Aristo da bunu böyle yazmış.. Boğaz balıklarının üstüne dünyada yok. Meşhur coğrafyacı Amasyalı Strabon da o fikirde. Haaa... Sonra Romalı meşhur tabiuyyundan Plyne de Boğaz'ın balıklarının lezzetini methede ede bitiremez.

Adam sanki büyük bir ansiklopediden «balık» maddesini okuyor:

— Balıkçılık Enstitüsünde hoca mısınız?

— Yok canım... İstanbulluyum, artık bu kadarcık ta balığa dair bilgimiz olmasın mı? Sormak ayıp olmasın ama, siz nerelisiniz?

Utandım da «doğma büyüme İstanbulluyum» diyemedim.

— Konyalıyım, dedim.

— Sen misin diyen... Tatlı su balıkları, göl balıkları, alabalık...

— Bana müsaade... Bu iskelede iniyorum...

Dedim de zor kurtuldum. Vapurun kıçına kaçtım. Orda da bir adam:

— Tam levrek'in mevsimi, dedi... Boğaz'ın en meşhur balıkları, levrek, kefal, ilirya, lüfer, sarıkanat, çinekop, palamut, torik, izmarit, istavrit, uskumru, kalkan, gümüş ,ateş, kolyos, hamsi, kırlangıç, gelincik, iskorpit, kaya, pisi, karagöz, barbunya, sinagrit, tekir kılıç...

Ben, yanından vapurun burnuna kaçarken, o dalmış, hâlâ balık ismi sayıyordu.

Bir genç bana, parmağını denize uzatıp:

— Kılıç'ı görüyor musun, kılıç'ı?...

dedi. Cevabımı da beklemeden devam etti:

— Hay arslan hay!... Denizlerin padişahı... Hiç bir şeyden korkmaz bu kılıç'lar. Balina yok mu, balina... Ona bile saldırır... Testere balıklarının, cam göz'lerin anasını ağlatır. Hızlı da yüzer haaaa... Gemilere öyle saldırır, hızından kuyruğu kırılır. Tahta motorların bordosuna bir kılıç atar, bazı deler de batırır bile... Havuza giren gemilere bak, kılıç'ın bıraktığı yara bere işi görürsün... İşte bu kılıç küçük bir böcekten yılar. Lerne derler, sert kabuklu bir böcek vardır. Kılıç'ın göğsündeki kanat altına girdi mi, zavallı deli olur. Kendini kaldırır, kaldırır kayalara çarpar, kayıklara bile fırlatır.

— Yeter be birader;

diyemiyorum. O boyuna kılıç anlatıyor:

— Bizim Boğaz'ın kılıçları, en kabadayısı seksen, yüz kilo çeker. Sicilya taraflarında yedi metre boyunda iki yüz kiloluklar olurmuş...

Daha dinlesem kılıç hakkında bir kaç kitaplık bilgi anlatacaktı.

— Siz balıkçı mısınız?

diye sordum.

— İstanbulluyuz, bu kadar da balığı bilmezsek ayıp... Sonra bu kılıç'lar...

— Ben bu iskelede ineceğim, dedim,

Hemen salona kaçtım. Yanına oturduğum ihtiyar bir kadın:

— Balık tutmak marifet değil evlâdım, dedi. Marifet onu pişirmede. Meselâ al izmariti... Nasıl pişer bilir misin? Bak, anlatayım da öğren... Eğer pişirmesini becerebilirsen çok lezzetlidir evlâdım. Yalnız tulumunu çıkarman şart...

— Ben tulum giymem...

— Kendi tulumunu değil, izmaritin tulumunu... İlkin tulumunu bir güzel çıkaracaksın. Bol unla yumurtaya batır. Âlâ zeytin yağında nar gibi olana kadar kızart... Ağzına lâyık, börek gibi olur.

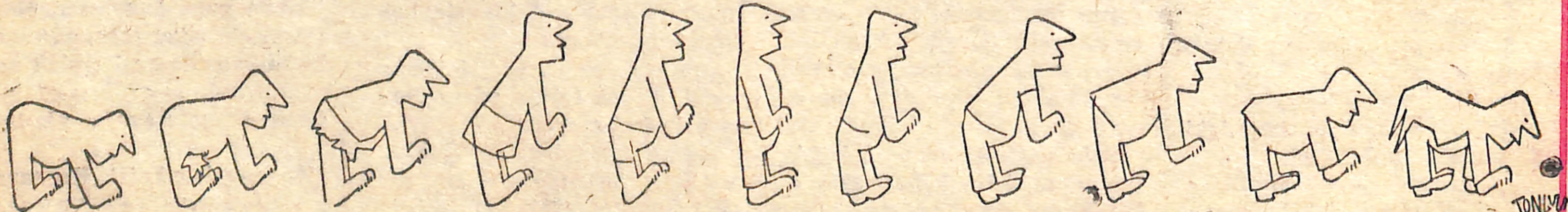
Sonra iskorpit... O da çok güzel olur ama yapmasını bilmeli. Şimdiki tazeler ne bilir iskorpit yapmasını... Tıpkısı istakoz lezzetinde olur. Hele plâkisi... Doyum olmaz... Ben sana bir iskorpit plâkisi yapayım, kör olayım, otur da parmaklarını ye... Anlatayım da dinle, eve gidince karına öğretirsin de pişirir sana...

— Ben bu iskelede çıkıyorum. Allaha ısmarladık...

Vapurun sancak tarafındaki yanına geçtim. Tam oturacaktım, iki adam konuşuyor:

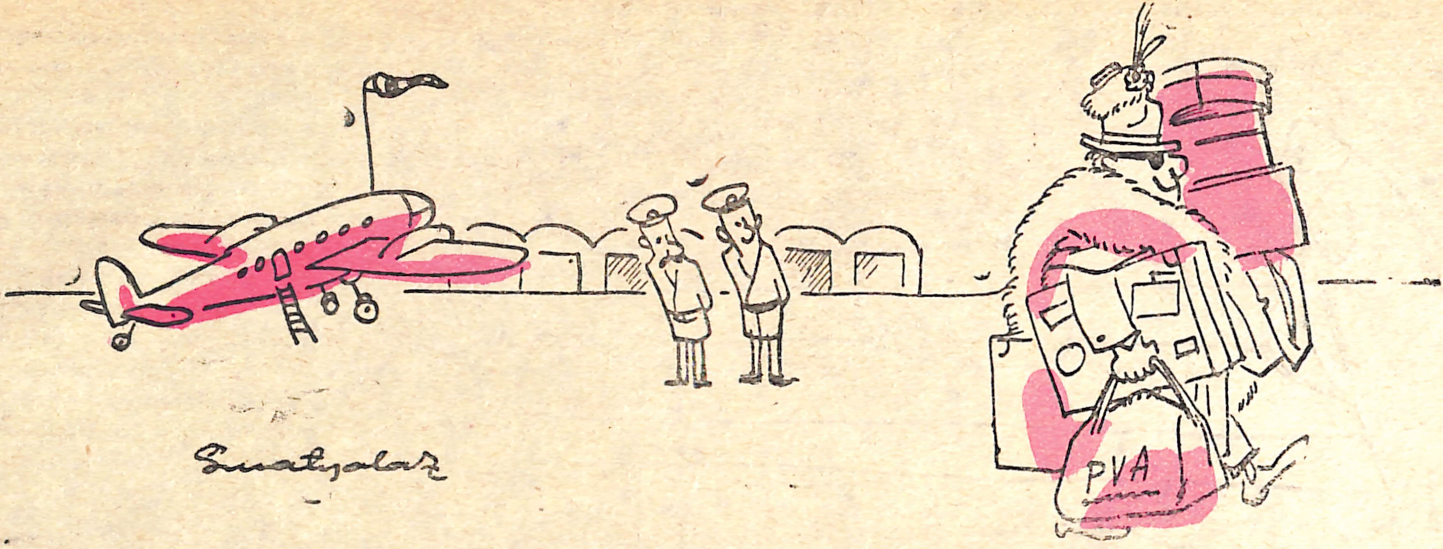
— Kilyosun dalyanı üstüne yoktur.

— Yenimahallenin dalyanı da iyidir.

YAZISIZ!..

(Tonguç)

— Bir de Türk parası kıymetten düşüyor, derler. Bak, 100 liracık dövizle çıktığı yolculuktan neler alıp döndü!..

(Suat Yalaz)

— Ya Bebek dalyanı, Beykoz...

İskele tarafındaki yana kaçtım. Orada da balık...

— Kalkan'ın mevsimi 15 nisandan 15 hazirana kadar. Kılıç, haziran ağustos arası...

— Eylûle girdin mi lüfer...

— Uskumrunun yağlısı ekimde...

Vapurda oturacak yer bulamıyorum. Ayakta kaldım. Benim gibi ayakta üç kişi, çok şükür balıktan değil, politikadan konuşuyorlar:

— Derken efendim... Mecbur oldum partiden istifaya... Partiden çıkınca denizden çıkmış balığa döndüm...

— Birader, demezler mi balık baştan kokar diye...

Tuh, Allah cezasını versin şu balık, politikaya bile girmiş. Vapurun en dip salonuna indim. Hava sıcak olduğu için, burada kimseler yok. Daha gözüm karanlığa alışmadan bir ses:

— Maaşallah bu sene balık bol...

Baktım, yaşlı bir zat...

— Ben haziran gelmeyince balığa çıkamam... İlle haziran temmuz gelecek, ben de geceleri ateş balığına çıkacağım. Ateş balığına «mangal söndüren» derler... Kırlangıç'a ne buyrulur? Ne renk, ne renk o be!... En iyisi nerde tutulur, bilir misin? Ahırkapı önünde, bir de Dolmabahçe önünde... Boğaz'da her balığın yeri ayrıdır evlât...

Artık vapurda kaçacak yer olmadığı için dinlemeğe mecburdum.

— Balıkçı mısınız?

diye sordum.

— Yooo, dedi, albaylıktan emekliyim. Balıklar ilk baharda bir, son baharda bir Karadenizden Marmaraya geçerler... İşte o zaman...

Lâfını kestim:

— Balıksız bir lâf yok mu?

Emekli albay bir terslendi:

— Balıksız lâfın tadı mı olur??... Peki öyleyse sana balıksız bir hikâye anlatayım: Selâhaddin-i Eyyubi, sarayına iki derviş misafir eder. Malûm ya dervişler, kör nefislerini terbiye eder, harama bakmazlar... Selâhaddini Eyyubi, bu iki dervişi yağla, balla, etle, tatlıyla, kaymakla günlerce besler. Dervişler yer içer, şişer de şişer. Padişah dervişlerin artık kıvama geldiklerini görünce, iki güzel cariyeye «göreyim sizi, şu heriflerı baştan çıkarın!» diye, câriyeleri iki dervişin hizmetine verir. İşve, nâz... hiç biri para etmez. İki derviş, başlarını çevirip câriyelere bakmazlar bile. Selâhaddini Eyyubî bu sefer dervişlerin önüne birer hamsi kor. İki derviş serçe parmak kadar hamsiyi yer yemez, artık dayanamazlar, balığın kudretine bak sen, câriyelere saldırırlar. İş o kadarla kalmaz, balığın tesiriyle azıtırlar. Ne iki, ne dört câriye yetişmez olur. İşte balık.

— Müsaadenizle, ben burda ineceğim.

Bebek'te indim. Doğru, sahil lokantalarından birine... Garsona:

— Ne var? diye sordum, saymağa başladı:

— Midye tavası, midye yahni, midye dolması... taze istakoz... Balık yumurtası, balık ezmesi, balık füme, mayonezli lüfer... mercan, kılıç şiş...

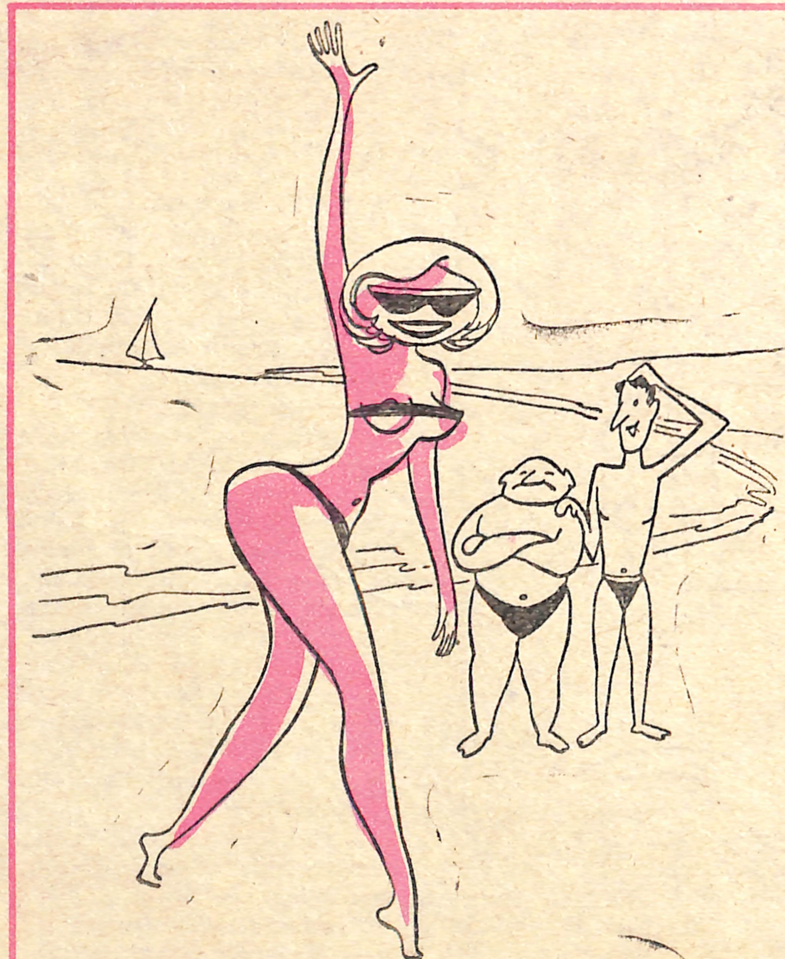
Garsona:

— Balıksız bir şey yok mu? demedim. Emekli albayın anlattığı hikâyeyi dinledikten sonra:

— Aman hepsinden birer porsiyon getir, dedim, çiroz salatasını da unutma!

Eve gider gitmez de, lıkır lıkır âfiyetle bir bardak balık yağı içtim.

O

— Ben kadınların fazla yanmasına aleyhtarım...

— Ben de fazla yakmasına!..

(Nehar Tüblek)

MEDENİYET

Faruk Fenik, Tercüman gazetesi hesabına dünyayı dolaşmağa çıktı ya... Arasıra, kaçamak olarak bize de havadis yollasın diye rica etmiştik. İşte ilk haber:

Bir gün, Şimalî Afrika kabileleri arasında dolaşırken, Faruk, çok yaşlı bir zenci kadına lâf arasında sordu:

— Nasıl çocukları sever misiniz?

İhtiyar, gözlerini kırpıştırarak Faruk'a baktı:

— Vallahi ne desem yalan... Şöyle, kırk senedir medenileştik artık. Kırk senedir bir tek çocuk yemedim ki...

* * *

YANIK KOKUSU

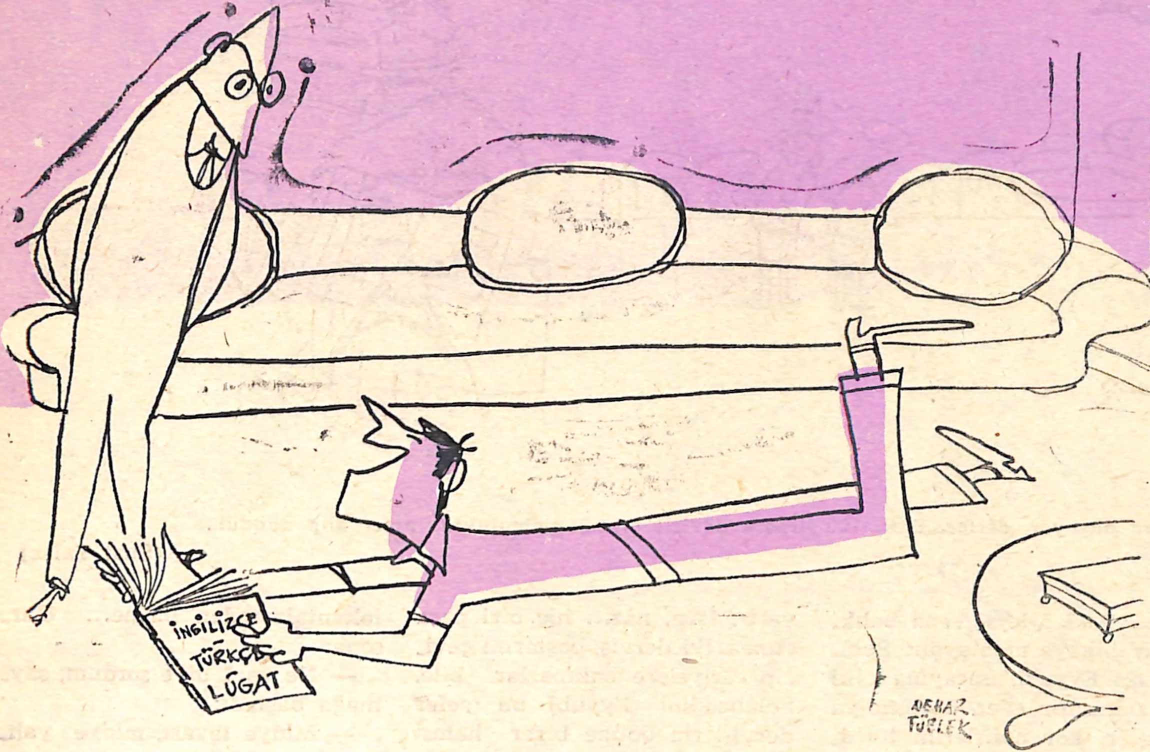
Kadının biri, bir ahbap ziyaretine gitmişti Lâkin apartımana girmesiyle burnuna müthiş bir yanık süt kokusu doluşu bir oldu. Hemen ev sahibini ikaz etti:

— Aman kadeş... Galiba ateşte süt var. Dehşetli yanık kokuyor...

Ev sahibi omuzlarını silkti:

— Değil şekerim. Çocukların sütninesi hasta, 40 derece ateşle yatıyor, ondandır!

HİLTONDAKİ! GARSONLAR TÜRKÇE BİLMİYOR!. (Gazetelerden)

— Ne o? Bu akşam Hilton'da mı yemek yiyeceksin

(Nehar Tüblek)

MANTIK

Adam tramvaya binmişti ama, sigarasını da tüttürüyordu. Biletçi geldi:

—Sigara içmek yasaktır levhası-nı görmediniz mi? diye sordu.

— Gördüm. Ya siz Amor güneş gözlüklerini kullanınız levhasını görmediniz mi?

— Gördüm, ne olacak?

— Gösterin bana güneş gözlüğünüzü. Mademki tramvaydaki levhaları mutlaka dinlemek lâzımmış, siz güneş gözlüğünüzü gösterin, ben de sigara içmeyeyim o zaman...

*
* *

ÇARESİZ

Öğretmen, çocuklara vazife olarak "Köpek" mevzuunu vermişti. Bu konuda yazı yazacaklardı. Vazifeleri tashih ederken bir de baktı ki, Ahmet'le Mehmet kelimesi kelimesine kopye etmişler... Hemen çocukları çağırdı :

— Sizin vazifeleriniz kelimesi kelimesine birbirinin aynı... diye çıkıştı. Ahmet:

— Elbet öyle olacak öğretmen... diye cevap verdi. Hem biz ikiziz, hem de evde tek bir köpeğimiz var!

YEDİSİNDEN YETMİŞİNE...

(Semih Balcıoğlu)

BİR DERGİNİN adı

Yazan : Mazan

HIZLI zamanımız... Gözümüz ne Basın Kanunu görüyor, ne Ceza Kanunu... «Yapmayın, etmeyin! Bu kadarı da olmaz!» diyenlere, dudağımızın kenarından tükürür gibi:

— Korkaklar!...

deyip geçiyoruz.

Çıkardığımız bir gazetenin baş yazısında iri iri lâflar etmişiz: «Efendiler!... Efendileeer!.. Bizi yıldıramazsınız...» Falan filândan sonra, yazının sonunu şöyle bağlamışız: «Biz, gözümüzü budakta sakınmayız!...» Basılan, dağılan gazeteyi bir de elimize alalım ki, o kabadayıca son «gözümüzü budaktan sakınmayız!...» cümlesindeki «gözümüz» ün birinci «z» harfi yerine «t» çıkmamış mı?.. Sabotaj!.. İçimizden biri:

— Okuyucular bizim neremizi budaktan sakınmıyacağımızı bilir!...

diye bizi teselli ediyor.

— Korkutamazsınız!... Yıldıramazsınız!...

derken, efendim, bir tepeden inme geliyor, herbirimiz çil yavrusu gibi bir yere dağılıyoruz.

Kala kala ortada üç model kalıyoruz. Akşamları, Beyoğlu meyhanelerinde dertleşiyoruz. İnsanın hayatında böyle bir çağı da yoksa, yaşamamış, derim.

Yeniden bir dergi çıkarmak için uğraşıyoruz, ama hiç birimizde para yok. Arkadaşlardan biri:

— Yarın akşam birini getireceğim, mecmua çıkarmak için para verecek!...

dedi. Sevindik. Ertesi akşam daha pahalı «Dektar» meyhanesinde buluştuk. Bir delikanlı geldi. On iki yaşında konuşmağa, on dört yaşında yürümeğe başlamış, on sekizinde de memeden kesilmiş bir hâli var. Emziğini salıncağında bırakmış, «attâ» ya çıkmış, sonra tıpış tıpış meyhaneye gelmiş. Delikanlının bizim ne biçim bir dergi çıkaracağımızdan haberi yok.

Derginin boyunu, bosunu, biçimini konuştuk. Sıra adına geldi. Parayı vereceği için:

— İsmini ne koyalım?

diye ona sorduk. Dirseğini içki masasına dayadı, elini şakağına koydu, romantik bir poz aldı. Hülyalı gözleri rakı şişesine daldı. İnce, saraylı Çerkes kızı ses'iyle:

— Sünbül!...

dedi. Bir kahkaha koyverdik. Aramızdaki ateşli bir şair:

Falcı Dediğin...

Fala, falcılığa dair konuşuyordu. Böyle şeylere inanmakla meşhur olan Rasim Us:

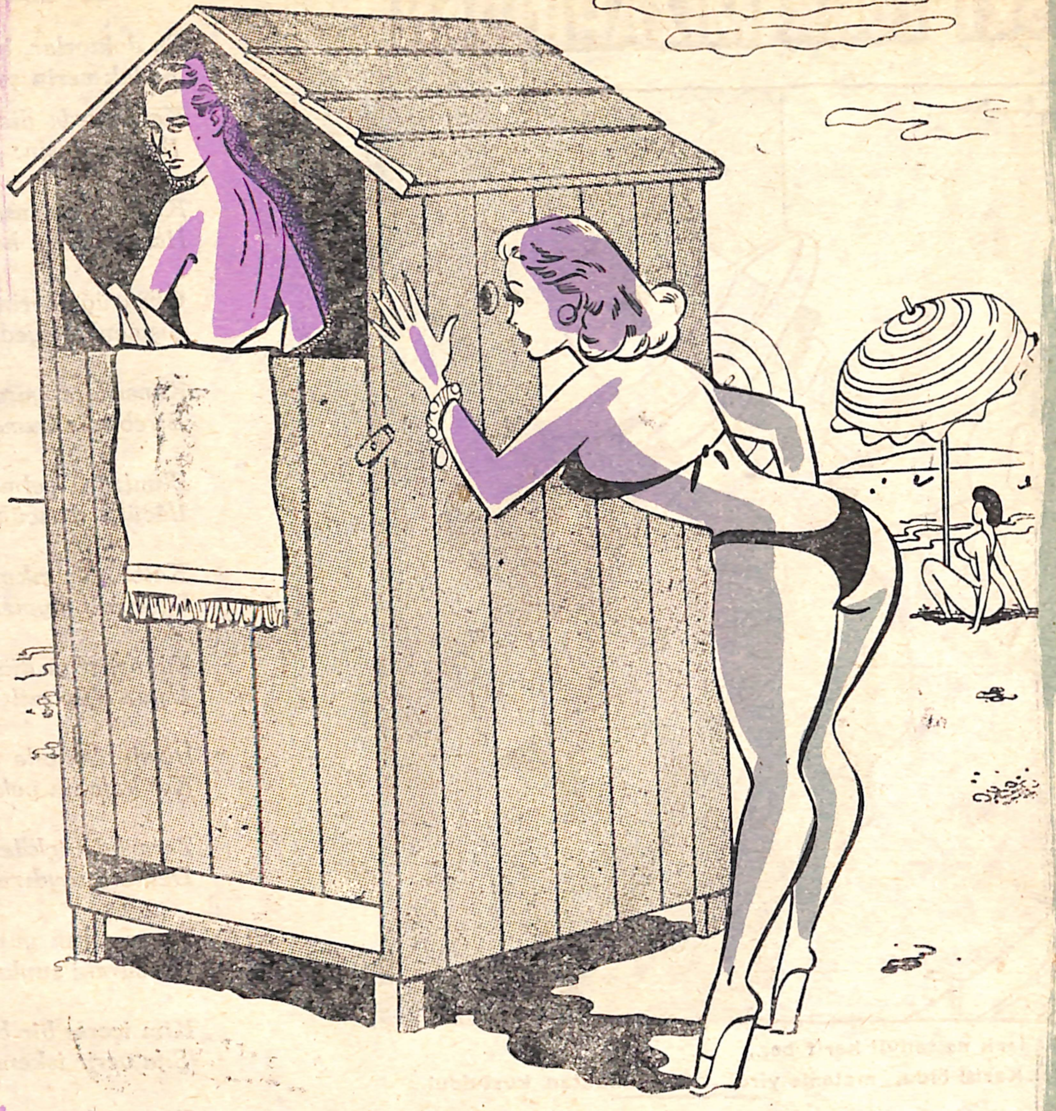
— Bana bir kadın tavsiye ettilerdi, dedi, gayet müthişmiş. İstikbali hemen keşfediyormuş... Merak ettim...

— Gittin mi?

— Gittim tabii, ama kapısına kadar...

— Neden?

— E, birader, kapıyı vurduğum zaman, kim o? diye sordu. İyi bir falcı olsaydı, zaten kim olduğumu bilirdi. Kapısına geleni bilmiyen falcı, istikbali nerden bilecek?

1955 PLÂJ MODASI...

murtanın içindeki sarı ve beyaz kısımlar çalkalanmaktan, seyahatlerden zamanla taşlaşmış olduğundan bir türlü kırılmamıştır. Pastacı kırmağa muvaffak olamadığı sert yumurtayı, öbür sert yumurtalarla birlikte Tavukpazarında yumurtacı Anastas'a satmıştır. Muhalif partilerden birinin kâtibi Taksimde nutuk verirken çürük yumurtaya tutulmuş bu arada Anastas'tan alınan yumurta da hatibin kafasına atılarak demokrasi tabirinde önemli bir yer almış, hatibin kafasında da derin bir iz bırakmıştır. Asfalt üstünde yuvarlanan yumurtamız bir mahalle çocuğunun eline geçmiş, paskalyada yumurta döğüşünde bu yumurtayla vuruşturararak iki sepet yumurta kazanmıştır.

Bundan sonra çocuk yumurtayı bir yumurtacıya satmış, yumurtacı üzerine "günlük yumurta,, damgasını vurduktan sonra bir sütçüye satmıştır. Sütçüden yumurayı bir müşteri sabah kahvaltısı için almış, fakat kırmak mümkün olmadığından sinirlenen aşçı yumurtayı apartmanın altıncı kat penceresinden bahçeye atmış, böylece bizim elimize geçmiştir.

Kısaca hayatını anlattığım ve burada ikinci yıl dönümünü kutladığımız günlük yumurtanın daha uzun yıllar günlük olarak kalmasını temenni ederiz.

Bundan sonra horozlar ve tavuklar kendi marşlarını hep bir ağızdan söylemişlerdir:

Yumurtanın sarısı
Beyaz olur yarısı
Nara niri nara nam...
Na naaaa naaa naaa nam.
Nam......

YAZISIZ!...

(Zeki)

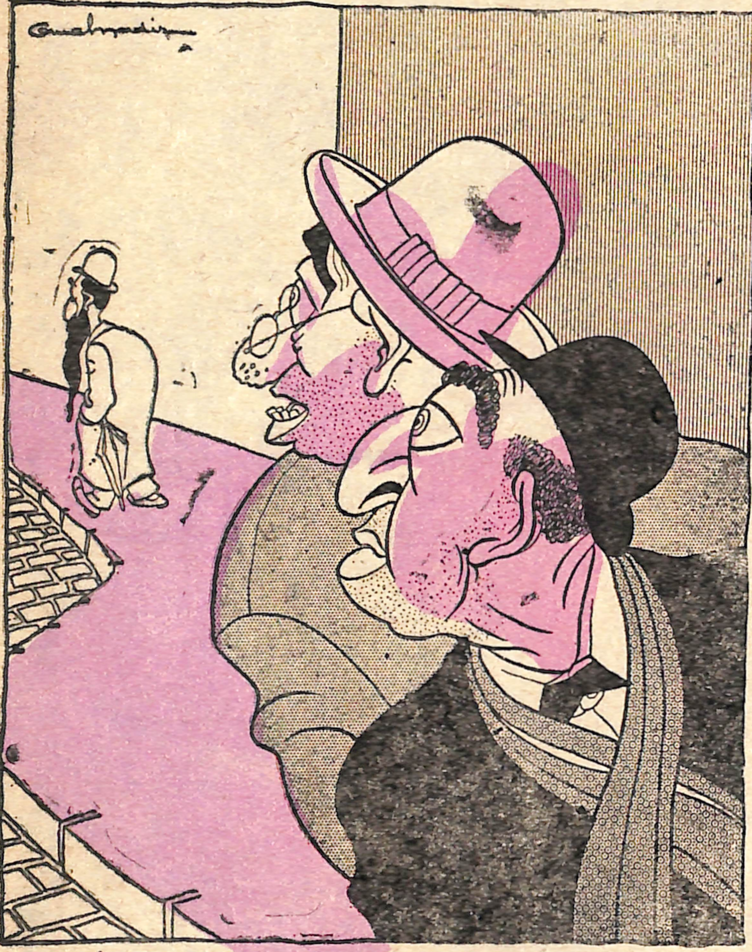
BAHŞİŞ

İstanbulun biricik kadın şoförüydü. Eh, güzelceydi de. Günün birinde arabasına bir adam bindi.

— Aman yavaş gidin... diye rica etti. Yavaş gidiyorlardı. Lâkin biraz sonra arkadaki müşteri daha bitik bir sesle bir daha rica etti:

— Daha yavaş giderseniz fazla bahşiş veririm, hem dikiz aynasını şöyle çevirin de yüzünüzü daha iyi göreyim!

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

— Şu İzak ne taliyli herif be...
— Öyle: Karısı öldü, mateme yirdi, tıraş olmaktan kurtuldu!...

İNSAN VE ŞİŞE

Çocuğun babasına rasgelirsiniz. Elde bir şişe:
— Nedir bu şişe?
— Süt şişesi!

★

Çocuk biraz büyür. Küçük bir şişeyle görürsünüz:
— Bu ne şişesi?
— Mürekkep şişesi!

★

Çocuk artık bir gençtir... Elinde yine bir şişe ile rastlarsınız:
— Bu şişe nedir?
— Kolonya şişesi!

★

Çocuk otuz, kırk yaşlarındadır. Yine bir şişe ile yoldadır:
— O ne şişesi?
— Rakı şişesi!

★

Çocuk kırkını geçmiştir. Bakarsınız elinde bir şişeyle geliyor:
— Ne şişesi bu
— İlâç şişesi! Maden suyu şişesi!

★

Çocuk elli, altmış arasındadır. Bir gün omuzları basık, karşımıza çıkar:
— Yine mi şişe?
— Evet... İdrar şişesi!

★

Çocuk, şimdi, ak saçlı başını sonsuz uykusuna varmak için yastığa dayamış, binlerce şişe tüketdiği dünyadan çekiliyor.

Belki de kapıda eli şişeli birine rasgeliriz:
— Bu ne şişesi?
— Zemzem şişesi!

R. K.

Doktor Hafız Cemal'in Duası

Ey doktorlar, bakın benim gözüme,
Kulak verin şu bir iki sözüme... — Âmin!

Karşımızda dize gelsin hastalık,
Herkes desin: Aman bu ne ustalık...
— Âmin!

Kurtaralım insanları marazdan,
Hak saklasın hepimizi garazdan...
— Âmin!

Öksürüğe verin sıcak ıhlamur,
Şişmanlara yedirmeyin hiç hamur...
— Âmin!

Kansızlara yarar demir şurubu,
Birebirdir kuma bayır turupu!
— Âmin!

Elimizden gelmelidir her bir iş:
İlâcüha ihracüha çürük diş...
— Âmin!

Kalbi olan çıkmamalı merdiven,
Egzemalı giymelidir eldiven...
— Âmin!

Züğürt olan düşünmesin boşuna,
Uyuz olup tatlı tatlı kaşına...
— Âmin!

İtirafı olsa bile pek acı,
Kel kafanın yoktur henüz ilâcı...
— Âmin!

Zararlıdır içkilerin bir teki,
Delilere saydırmalı pösteki...
— Âmin!

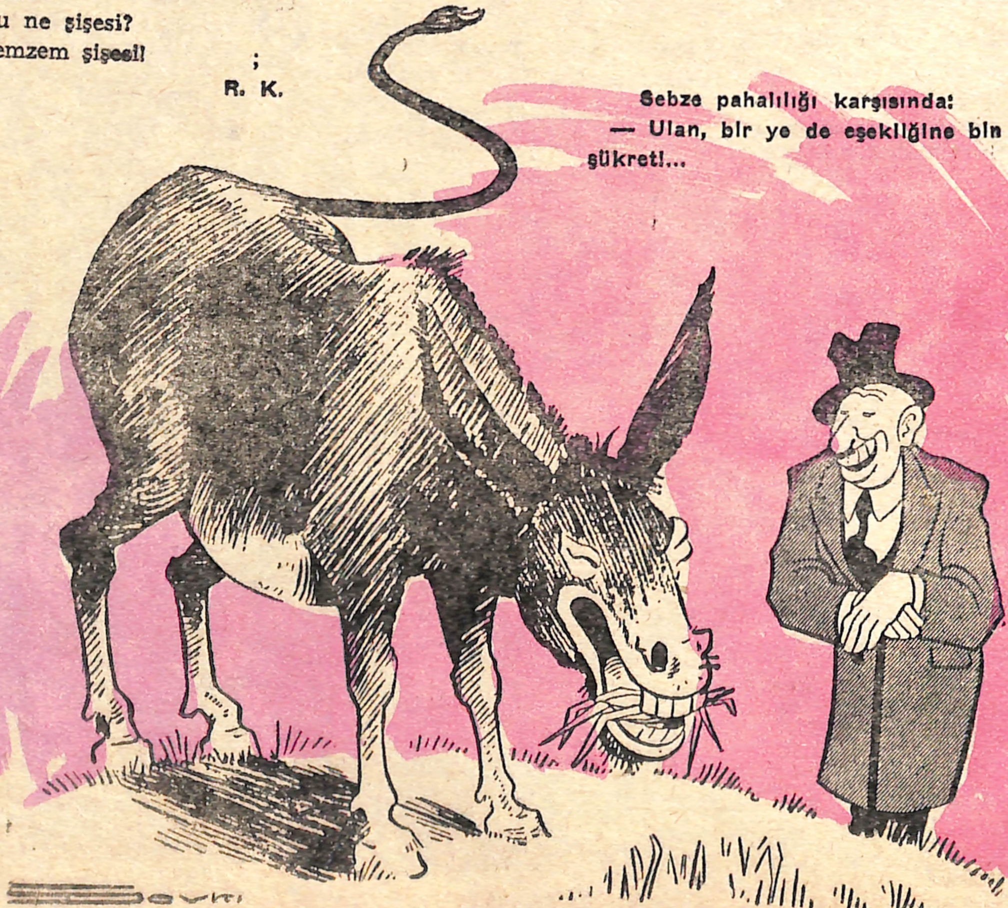
Yeme sakın yumurtalı pastırma,
Bir sürahi suyla onu bastırma...
— Âmin!

Kim içerse bir binliğin hepsini,
Şifa verir işkembenin pepsini...
— Âmin!

Tanrım koru şu doktorlar kulunu,
Hiç şaşırtma sen onlara yolunu...
— Âmin!

Dinleyeni şair, ressam, edip et,
Bize birer apartıman nasip et...
— Âmin!

Kopya eden : Cimdik

Sebze pahalılığı karşısında:
— Ulan, bir ye de eşekliğine bin şükret!...

Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALİH TEKCAN   ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN

FETTANE BEN ARTIK BU EVDE YAŞIYAMAM

MİSAFİRLERDEN RAHATSIZ OLUYOR SAN SANA AYRI BİR YER YAPARIM

HAYIR, ZATEN EV ÇÜRÜK ÇARIK, KALABALIKTAN BİR GÜN YIKILIVERECEK. BEN CANIMI SOKAKTA BULMADIM... BAŞIMDAKİLER YENİDEN FİLİZLENMEDEN BANA EYVALLAH

127

(Devamı var)

BOŞA GİDEN TATİL

MAYIS ayı, tatil ayıdır. Mayıs güneşi Champs—Elysées'yi pırıl pırıl aydınlatırken ben de bir güzel sarışını bekliyerek kahvelerden birinde aperitif alıyordum. Kadına geçen hafta Smith'lerde, İngiliz'in verdiği çayda tesadüf etmiştim.

Tatil için benimle gelmesini teklif ettimdi güzel kadına. Sevimli çocuk, kabul etmişti. Şimdi, caddede kuzu kuzu bizi bekliyen otomobilime bakarken Honfleurs'de, Alphonse Allais otelinde geçireceğim tatlı geceyi düşünüyordum.

Birden, dostum Lucien'in geçtiğini gördüm. Beni gördü, geldi, elini uzattı. Eli sargılar içindeydi.

—Bir kadeh içer misin?

— Memnuniyetle..

İnliyerek oturdu.

— Ne oldun yahu? Başına bir kaza mı geldi?

— Yok, geçen hafta, sonu tatilimi geçirdiğim sırada oldu.

— Geceleri hızlı araba sürmeğe gelmez.

— Arabada olmadı ki, yatakta oldu.

— Yoksa kadının kocası kıskançlık neticesi mi?

— Eh, öyle sayılabilir.

— Deme yahu..

— Yok, iş senin zannettiğin gibi değil. Anlatayım da dinle: Cici bir kadınla tanışmıştım. Duldu, düşün sen talihi. Ama pek hoş bir esmer güzeliydi. Kulağının arkasından öptün mü, salondaysa divana, yatak odasındaysa karyolaya uzanıveriyordu. Birlikte bir yerlere gitmeğe karar verdik. Ferté—sous—Jouarre yakınında, yemekleri pek nefis bir otel söylemişlerdi. Cumartesi akşamı küçük arabamla evinden alacak, pazartesi sabahı bırakacaktım. Cumartesi günü bir güzel traş oldum, hazırlandım, evine gittim. Kadın kendisini mümkün olduğu kadar soyunuk gösteren bir elbise giymişti. Kulaklarının arkasını zarif şekilde açık bırakan bir saç tuvaleti yapmıştı. Tabii otelde bir oda tutmuştum. "Kolunuzda ne var?" diye sordum. "Köpeğim, Şurup" dedi. Ay bu yumak gibi şey köpek mi?" Meğer köpekmiş kardeşim. Bir dakika bile ayrılmazmış hanımından. Neyse, bindik arabaya, geldik otele. Yemeği odamızda yiyecektik. Köpek yüzünden vazgeçtik. Salon da Şurup, bir başkasının köpeğiyle ihtilâf çıkardı. Ben, köpeğin sahibi olan kadının kocasıyla tokatlaşırken, sevgilim de Şurup'u, yabancı köpeğin elinden almağa çalışıyordu. Bu küçük hâdiseyi hesaba katmazsan yemek fevkalâde geçti. Marité'yi kollarımın arasına almak için sabırsızlanıyordum. Çünkü sevilecek kadındı. Lâkin o esnada Şurup hesabına bazı vazifelere nezaret etmek gerekti. Aldık köpeği, münasip yer buluncaya, köğin keyfi gelinceye kadar dolaştırdık. İnce bir yağmur da başlamıştı aksi gibi. Nihayet odamıza dönebildik. Marité, romatizma olmasın diye uzun bir müddet köpeğini kuruladı, oğuşturdu. Kulağının arkasından öptü onu. "Ben yatıyorum" diye mırıldandı. Siyah saçlarını yastığa yayılmış, dudakları iştaha ile aralanmıştı. Sevilecek kadındı doğrusu. Eğilip öpmek istedim. Müthiş bir havlayışla kendime geldim. «Şurup'tur», dedi, «çok kıskançtır da...»

— O da bizimle ayni yatakta mı yatacak? Sepete koysak...

— Şurup hep benimle yatar. Size alıştığı zaman, hırlamaz.

Daha yatağa ayağımı atıyordum ki, tam vaktinde, ısırmadan önce geri çekebildim.

— Kokunuzdan hoşlanmadı, dedi Marité Onu yatakta bırakalım, biz divana uzanalım...

Şurup'u sıcacık bıraktık. Biz salondaki buz gibi divana gittik. Marité'yi kulağının arkasından öptüm. Divan'ın üstüne uzandı. Ona sarıldım ve birdenbire müthiş havlamalar, dehşetli acılar hissettim. Şurup canıma okuyordu. Kelbi de, sahibini de oracıkta bırakarak ters yüzüne Paris'e döndüm. Yemin ettim birader. Bir daha bir kadınla düşüp kalkmağa başlamadan önce evli misiniz diye değil, köpeğiniz var mı diye soracağım.

Tam o anda benim sevgilim, kahvenin önünde göründü. Lucien gülmeğe başladı;

— Ne gülüyorsun? diye sordum.

—Baksana, dedi. Bunun da kolunda köpek var...

—Geroges Dolley—

— Al, komşunun çapkın papağanı yine seni istiyor!...

— Fransız —

Üşüdüğünüzü hisseder hissetmez 1 adet GRİPİN almak faydalıdır

GRİPİN

bütün ağrıları keser.

● baş, diş, adale, sinir ve soğuk algınlığından mütevellit bütün ağrıları derhal teskin eder

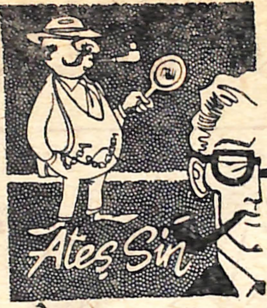
● bayanların muayyen zamanlardaki sancılarında başarı ile kullanılır

● romatizma, lumbago, siyatik ağrı ve sızılarına karşı faydalıdır

Mideyi bozmaz kalbi ve böbrekleri yormaz

KİNİNLİ GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

POSTA KUTUSU 69

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI : 2

★

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

★

— Tamam, şimdi hatırladım. Tevekkeli değil, deminden beri bu herifin ismi bana yabancı gelmiyor ,diyorum. Siz İngiliz İşçi Partisinin lideri değil misiniz?

— Sizi dinlediğim zaman, dünya yüzünde küfürün neden icat edildiğini çok iyi anlıyorum. Ben meşhur polis hafiyesi Şerlok Holmes'im... Bu da benim muavinim ve arkadaşım Dr. Watson...

Mayk, etrafına bakındı. Odanın içinde ikisinden başka kimse yoktu.

— Fakat ben kimseyi görmüyorum.

— Yaaa... Demek Dr. Watson'u görmüyorsun?

— Eğer Dr. Watson dediğiniz şu masalardan, sandalyelerden biri değilse, hayır, görmüyorum.

— Şunu kafanıza koyun: Cins, halis kan bir polis hafiyesi, kendisine ihtiyaç olmayınca asla görünmez.

— Vay ölüsü kandilli... Amma ince zenaat be!.. Peki bu doktorla görüşemiyecek miyiz yani?..

Şarlok Holmes iki elinin parmaklarını açarak boşluğa doğru seslendi:

— Estepeta, mestepeta... Okoroz, pokoruz, iki tavuk bir

— 1 —

horoz... Doktor Watson, ortaya çık da şu habis herife görün!..

Bunu söyledikten sonra, pipo tütünü kesesini açtı. Kesenin içinden birdenbire Dr. Watson çıktı.

Mayk:

— Bu herif nerden bitti?

Diye bağırdı. Dr. Watson, Şarlok Holmes'e:

— Üstat, renginizi biraz uçuk görüyorum, dedi, çok pipo içtiğiniz için kanser olmak ihtimaliniz kuvvetli. Rica ederim, sırtınıza yakı yapıştırın, yatmadan evvel de iki bardak viski ile beş on asprin almağı ihmal etmeyin...

Mayk:

— Mister Holmes, dedi, bu herifin doktor olduğunda halâ israr ediyor musunuz? Yoksa onun diplomalı insan baytarı olduğunu siz de anladınız mı?

Holmes lâf olsun diye boş piposundan derin bir nefes çektikten sonra muavinine:

— Dostum Watson, dedi, sarışın veya esmer bir bombanın sun'î ilkahla dünyaya getirdiği şu veletle başım belâya girmeden, lütfen kaybolunuz.

Dr. Watson bir anda duman haline geldi kayboldu.

O sırada salona, sol kaşı kalkık, alnı kırışık yakışıklı bir genç girdi. Şarlok Holmes'e:

— Oooo... Üstad, merhaba, dedi.

Şarlok Holmes:

— Merhaba Pinkerton, dedi, nasılsınız?

— Teşekkür ederim Mister Holmes.

Şarlok Holmes zile bastı, kahveciyi çağırdı. Misafirine bir kahve ısmarladı. Sonra ona:

— Yorgun görünüyorsun dostum, dedi.

— Evet üstad... Mevlânekapı cinayetinden geliyorum.

Cinayet lâfını duyunca kahveci dışarı çıkmadı, kulaklarını kabarttı. Pinkerton:

— Ortada bir ölü var, fakat ölümün esrarını bir türlü çözemiyorum, dedi, kafam iki gündür bununla meşgul.

Şarlok Holmes:

— İntihar olmadığına emin misiniz?

— 2 —

Diye sordu.

— Evet...

— Bir kaza da değil mi?

— Katiyen...

— Cesedin üzerinde bıçak yarası, kurşun izi var mı?

— Hayır... Hiç bir şey yok!.. Ne boğulmuş, ne de zehirlenmiş...

Şarlok Holmes:

— 3 —

— Mesele basit, dedi. Katil yüzde yüz anlaşılmış demektir.

— Kim üstad?

— Katilin bir erkek veya kadın olduğu muhakkak...

Pinkerton sevinçle:

— Bravo... Evet, bakın bu aklıma gelmemişti, dedi. Şimdi katili kadınların veya erkeklerin arasında aramak lâzım geliyor. Fakat neden, niçin, nasıl öldürülmüş?

O zamana kadar konuşulanları dinleyen kahveci:

— Bana kalırsa adam eceliyle ölmüş, dedi.

İki polis hafiyesi de kahveciyi dikkatle süzdüler.

Pinkerton:

— Bunu nasıl anladınız? diye sordu.

— Bir adam başkası tarafından öldürülmemiş, ama ölmüşse ona bizim memlekette eceliyle ölmüş, derler.

— Nerelisin sen arkadaş?

— Kayserili!..

Tebrik ederim. Lütfen adresini ver, ilerde esrarı çözülemeyen cinayetlerde senden istifade edeceğim.

Kahvecinin adresini not defterine yazdı, fakat Holmes itiraz etti:

— Şunu unutma Mösyö Pinkerton, dedi. Dünya yüzünde hiç kimse kendiliğinden ölmez. Çünkü hiç kimse ölmek istemez. Mutlaka her ölümde bir cinayet, her cinayette de bir katil vardır. Eğer insanlar, bir caniye veya yanlış teşhis neticesi yanlış ilâç veren bir doktora ihtiyaç göstermeden kendi ecelleriyle ölmüş olsalardı, bizim gibi polis hafiyelerine lüzum kalmazdı.

O zamana kadar lâfa karışmamış olan Mayk, Şarlok Holmese, Pinkerton'u gösterdi:

— Affedersin âbi, bu herif de kim?..

Diye sordu.

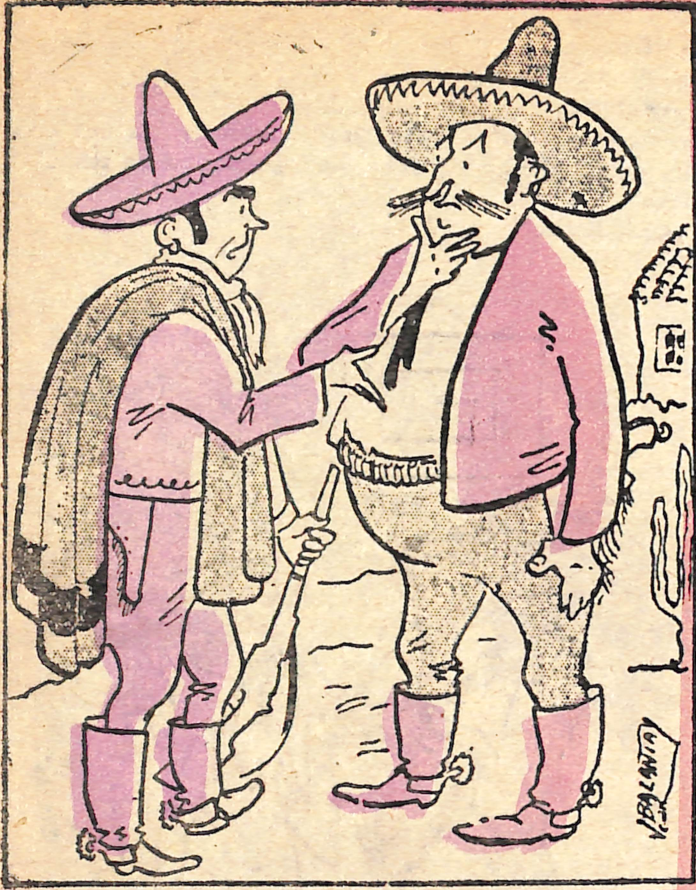
— Meşhur polis hafiyesi Nat Pinkerton...

Sonra öbürünü Pinkerton'a tanıttı

(Devamı var)

— 4 —

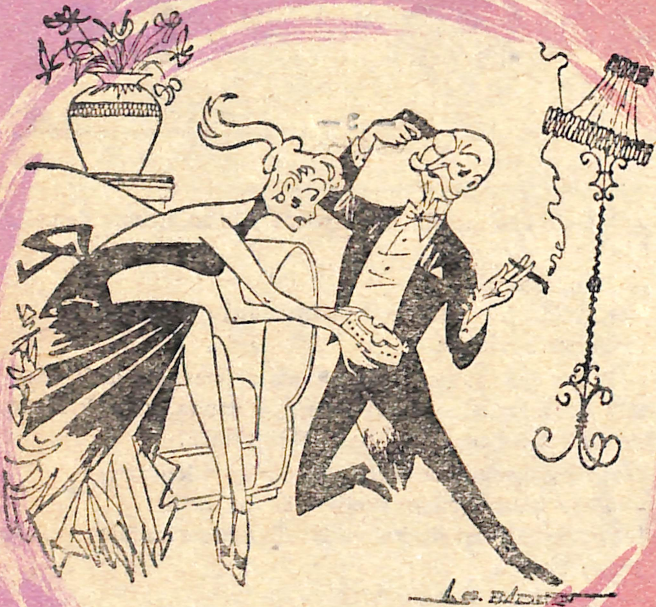
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Pazar günü ne yapacağız?...

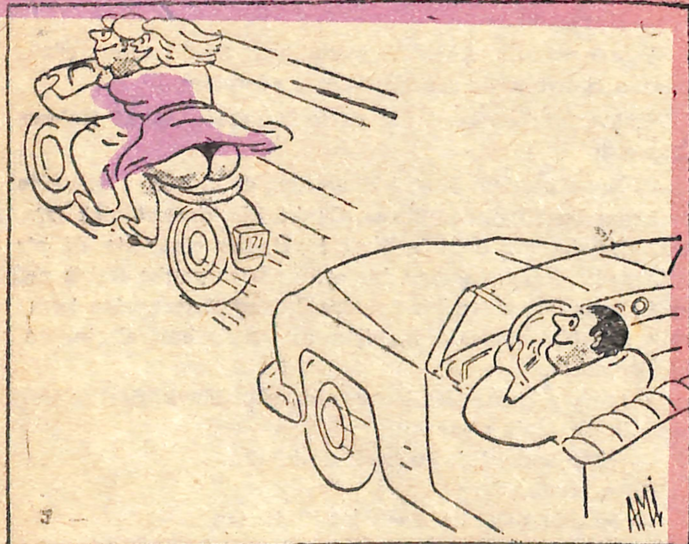
— Sen bilirsin, İstersen horoz döğüştürelim, İstersen hükümeti devirelim!...

— Fransız —

YAZISIZI..

— Fransız —

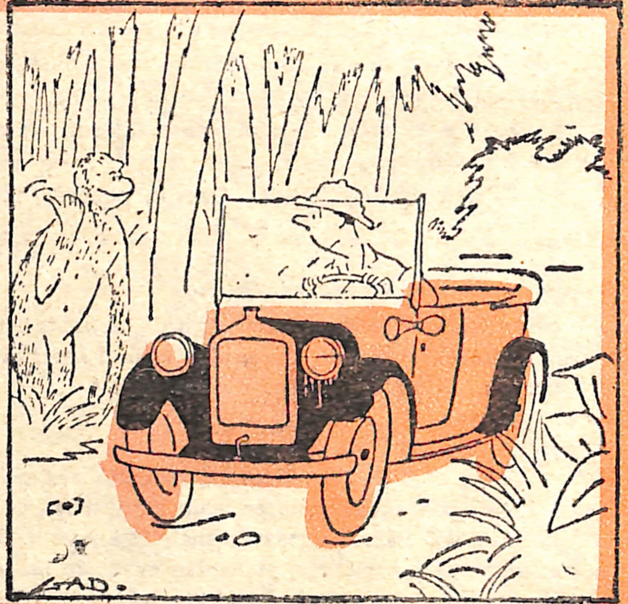
— Ne kadar gayret etse nafile, arkada kalacak!...

— Fransız —

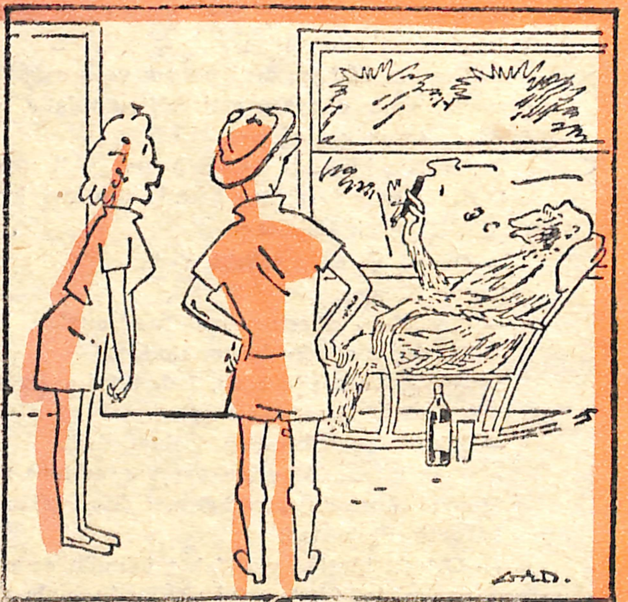
— Peşimi bırakmazsan kocamı çağıracağım!..

— Fransız —

YAZISIZI..

— Fransız —

— Konfora çabuk alışacağa benziyor!...

— Fransız —

ANKARA
SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

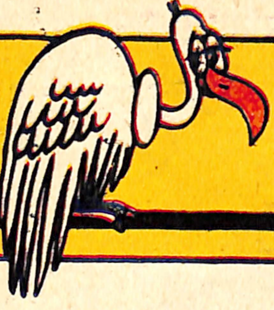
ÇATLAK, YANIK, SİVİLCE, YARA, ÇIBAN
KAR ve GÜNEŞ YAKMALARINA KARŞI:

DERMOJEN

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21822
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

T. C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı
1.500.000 Liradır
Bu zengin plânda
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve
Ziraat aletleri bulunmaktadır.
İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her
tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Akbaba

siyas
mizal
gazete

— Hayır, hayır, hayır... Ben bir kaç gün daha yalnız kalmağa razıyım kocacığım... Sakın uçakla geleyim deme

— İtalyan karika

YAZ DOKTORU

Yazan: Dr. Kemal Saracoğlu

Dağda, Denizde, Köyde, Şehirde yaz günleri nasıl yaşamalı?... Giyimde, kuşamda, yemekte, içmekte, yüzmekte, yürümekte nasıl hareket etmeli?.. Yaz hastalıkları nelerdir? Korunma ve kurtulma çareleri, tedavi usulleri Nasıldır?

GENÇ, İHTİYAR, KADIN, ERKEK, HERKESİN BİLMESİ GEREKLİ SAĞLIK ÖĞÜTLERİ

Bu kitabı okuyunuz ve bütün yaz, ailece sağlık içinde yaşayınız!

AKBABA - AYDABİR Yayınları - Fiatı 1 Lira

